

Lenka Rožnovská
ilustrovala Magda Veverková Krnáčřová

Školačka Kristýnka

čte ní
pro
první
ky

GRADA®

čte ní
pro
prv | ňáč
ky

Lenka Rožnovská
ilustrovala Magda Veverková Krncířová

Školačka Kristýnka

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská

ŠKOLAČKA KRISTÝNKA

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 4701. publikaci

Ilustrace Magda Veverková Hrnčířová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2012

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2012
Cover Illustration © Magda Veverková Hrnčířová

ISBN 978-80-247-4154-3 (tištěná verze)
ISBN 978-80-247-7724-5 (elektronická verze ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-7725-2 (elektronická verze ve formátu EPUB)

Obsah

Předmluva	7
Brouk v hlavě	9
Žalobníček	13
Bonbonová nehoda	17
Krista a Fanda – to je jedna banda	21
Představování se	25
Ach, ten Adam	29
Kočičí uprchlík	33
Den pro kočku	37
Vosí přepadení	41
Pryč s vámi, vosiska!	45
Ze třídy se neutíká!	49
Kocourova záchrana	53
Hlava jako meloun	57
Uzdravení a buchtové poděkování	61
Hospitace není hospodace	65
Kytička na usmířenou	69

Předmluva

Milí kamarádi čtenáři,
znáte se Kristýnkou? Ne? Kristýnka je stejně
jako vy školačka.

Určitě si pamatujete na svůj první školní
den. Ale co ty další dny? Malá Kristýnka na ně
nikdy nezapomene. Jakkak by mohla, vždyť
každý den zažije ve škole nějakou patálii.

Jakou? To už se zeptejte knížky. Prozradí to
všem, kteří si ji přečtou.

Brouk v hlavě

Ach jo. Zítra půjde Kristýnka poprvé do školy. Vůbec se tam netěší. Podle Adama je škola ta nejhorší věc na světě.

Adam je Kristýnčin starší bratr. Chodí už do páté třídy, tak to musí vědět.

Ještě ráno se Kristýnka do školy těšila. Adamovi snad už posté ukazovala novou aktovku a třípatrový penál. Neustále se ho na něco vyptávala.

Adam už toho měl dost. A také dostal na sestřičku zlost, že mu kazí poslední prázdninový den.

„Kristýno, být sebou, tak se do školy netěším.“

„Proč?“ podivovala se Kristýnka. „Budu tam mít kamarádku Janičku.“

Adam se pohrdavě ušklíbl.

„Jo, Janička. Ta to má dobré, to je hezká holka. Ale co ty! Podívej se na sebe. Vypadáš jako veverka.“

Kristýnka má husté rezavé vlasy. A v létě se jí na nose dělají pihy. Ale že by byla ošklivá? To ne. Adam si vymýšlí.

Jenomže Adam už měl zlomyslnou slinu, nedal sestřičce pokoj.

„A co si myslíš, že se ve škole rezavým holkám stává?“

Kristýnka pokrčila rameny. Nevěděla to.

„Učitelé jim dávají samé pětky! Být tebou, tak do žádné školy nejdu.“

Adam dořekl a nechal Kristýnku překvapeně stát.

Teď má Kristýnka brouka v hlavě. Smutně stojí před zrcadlem, pozoruje se a vzdychá. Potom vezme do ruky jeden pramínek vlasů a bedlivě si vlásky prohlíží.

„To je hrozné! Proč zrovna já mám takové rezavé rezavice. Ach jo.“ Znovu si povzdechla Kristýnka.

Ze vzteku popadla nůžky. Vlasy ostříhá, a bude klid!

Rozevřela nůžky. Zavřela oči. Šmik. Nůžky však šmikly naprázdno. Kristýnka k ostříhání nenašla odvahu. Na poslední chvíli si vzpomněla, jak se František Kubíček ve školce ostříhal. Paní učitelka i jeho maminka se pak na něho zlobily. Vypadal jak plešatý plešatec. A děti se mu smály. Ale co teď s vlasy?

Rezavá barva musí jít pryč.

Kristýnka chce mít
ve škole jedničky,
a ne pětky.

Kristýnka má
nápad, přebarví
se!

Žalobníček

Kristýnka otevřela krabici, kde si schovává barvičky a štětce. Našla černou barvu. Udělá si stejné vlasy, jaké má Janička.

Celou tubu černé barvy si vytlačila na hlavu a prstíky ji rozetřela po vlasech.

Nezvyklé ticho přilákalo Adama. „Páni, na co si to hraješ? Na kominíka?“

Kristýnka se zamračila. Když se jí Adam posmívá, nemá ho ani trochu ráda.

Rozevřela dlaň, která byla zapatlaná od barvy. A tumáš, Adame!

Adam má na nose šmouhu. Vypadá jako indián na válečné výpravě.

„No, počkej, Kristýno, to se na tebe poví!“ zaječel Adam a vyběhl ze dveří.

Kristýnka ještě zaslechla, jak volá: „Mááámí!“
Žalobníček užalovaná.

No jo, ale mamince se Kristýnčino malování asi líbit nebude. Rychle do koupelny umýt se. Umyté ruce si malířka utřela do ručníku. Jejda, zůstala na něm černá šmouha. Co s tím?

Přebarvená Kristýnka hodila ručník mezi špinavé prádlo. Sotva na háček pověsila čistý ručník, Adam rozrazil dveře koupelny.

„Neschovávej se! Mamka už jde!“ A výhruzně dodal: „Ty to schytáš!“

Maminka si nejprve všimla Kristýnčiných vlasů. „Týno, cos to provedla!“

„To nic, mami, já, já to uklidím,“ vykoktala Kristýnka.

Teprve teď maminka vidí koupelnovou spoušť. Špinavé umyvadlo, začerněné kachličky, umolousaný ručník, který našla v koši na prádlo.

„Ano. Ty zameteš stopy, ale já vše dávám do pořádku.“

Maminka se mračí.
Má práci navíc.
„Kristýnko,
taková velká holka,
co tě to napadlo!“
diví se maminka,
když nalévá
Kristýnce na hlavu
šampon.

„Adam říkal,“ huhlala pod mydlinkovou
čepicí holčička, „že rezavé holky dostávají
ve škole samé pětky.“

Aha. Tak odtud vítr vane. Za vším je Adam.
Maminka si s ním bude muset promluvit.

„Ale jdi ty, že věříš takovým nesmyslům.
Známky se ve škole dávají podle toho, co máš
v hlavě, ne na hlavě.“

A pak dodala: „Tvoje vlasy jsou zlaté, ne
rezavé. A ty jsi moc hezká holka.“

Bonbonová nehoda

Do školy jde Kristýnka s rodiči. Kristýnka mezi nimi radostně hopsá.

„Kristýnko, dej si pozor, ať neupadneš,“ strachuje se maminka.

„Neboj, mami. Když spadnu, zase vstanu.“

Ve škole Kristýnka vyhlíží Janičku. Tam, tamhle je. Kristýnka se pustí máminy ruky.

„Jani, počkej na mě!“ volá a běží za svou kamarádkou.

V běhu se otočila, aby zamávala rodičům. Bim. Kristýnka se srazila s paní, co nesla velký kornout s bonbony. Kornout vyletěl do vzduchu. Bonbony z něho prší na zem. Bác. Paní po nich uklouzla a upadla.

Kristýnka klopí oči. To nechtěla, vážně ne. „Promiňte,“ omlouvala se a rychle pomáhala sbírat rozsypané sladkosti.

„To nic, ale ve škole nesmíš být do všeho tak hrr,“ usmála se paní a dala Kristýnce bonbon.

„Jakpak se jmenuješ?“

„Kristýnka, ale nezlobte se, já strašně spěchám za Janičkou.“

Paní se od Kristýnky více nedozvěděla. Než si upravila pomačkanou sukni, Kristýnka byla pryč. Vběhla do třídy, o které si myslela, že v ní najde Janičku. Rozhlíží se, ale Janičku nevidí. Najednou za ní stojí paní učitelka. Přísně ji napomíná. „Jdi se posadit! A vy ostatní také!“

Děti se ztišily a rychle zasedly do lavic. Ale kam se má Kristýnka posadit? Všechny židle jsou obsazeny. Paní učitelka zpozorovala Kristýnku, jak nesměle stojí u tabule. „Ty jsi prvňáčka, vid’?“ Kristýnka pokývala hlavou.

„Tady se učí druháci. První třídy jsou až na konci chodby. Pojd’, dovedu tě tam,“ řekla cizí paní učitelka a vzala Kristýnku za ruku.

Zaklepala na třídu s cedulkou 1. A. „Promiň, Věruško, nechybí ti žákyně?“

Cizí paní učitelka postrčila Kristýnku do třídy. Propáníčka. Věruška je ta paní, se kterou se Kristýnka srazila na chodbě. A je to její paní učitelka!

„Chybí,“ řekla paní učitelka Věruška a v očích jí šibalsky zajiskřilo.

„Pojď, Kristýnko, už na tebe čekáme.“

